

MUSIC JOURNAL

วารสารเพลงดนตรี

ISSN 0858-9038

Volume 25 No.5
January 2020

Volume 25 No. 5
January 2020

วารสารเพลงดนตรีบอกว่า “สวัสดีปีใหม่” และต้อนรับท่านผู้อ่านในฉบับแรกของปี พ.ศ. ๒๕๖๓ ด้วยบทความเบื้องหลังการทำงานของวง Thailand Philharmonic Pops Orchestra (Thailand Phil Pops) ในการบรรเลงบทเพลงเพื่อรับเสด็จพระสันตะปาปา ฟรานซิส มาประกอบพิธีมิสซาที่สนามศุภชลาศัย เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ ที่ผ่านมา นับเป็นครั้งแรกในรอบ ๓๕ ปี ของประมุขแห่งโรมันคาทอลิก ในการเสด็จเยือนประเทศไทย เป็นที่ปลื้มปิติของคริสต์ศาสนิกชนและปวงชนชาวไทยเป็นอย่างมาก

บทสัมภาษณ์ในเดือนนี้ นำเสนอบทความสร้างแรงบันดาลใจทางดนตรี รวมถึงเรื่องราวการเตรียมตัวฝึกซ้อม อีกทั้งการก้าวผ่านอุปสรรคต่าง ๆ จนสามารถประสบความสำเร็จของแต่ละคน จากนั้น ๆ นักดนตรีที่ชนะเลิศรางวัลเหรียญทองทั้ง ๔ คน จากระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงอุดมศึกษา ในการประกวด SET เยาวชนดนตรีแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๒๒ ที่เพิ่งเสร็จสิ้นการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศไปเมื่อเดือนธันวาคมที่ผ่านมา

เรื่องราวของนักเปียโนประจำสถานวิทยุแห่งชาติโปแลนด์ เชื้อสายยิว วลาดิสลาฟ ซปิลมัน (Wladyslaw Szpilman) ที่มีมือการเล่นเปียโนทำให้เขาสามารถรอดชีวิตจากการสังหารหมู่ชาวยิวของทหารนาซี ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ และชีวประวัติของเขาได้นำมาสร้างเป็นภาพยนตร์เรื่อง *The Pianist* ได้นำมาถ่ายทอดผ่านบทความด้านดนตรีวิทยาสำหรับผู้อ่านที่พลาดโอกาสการเข้าชมการแสดง “Harry Potter and the Philosopher’s Stone™ in Concert” ที่จัดขึ้นที่หอแสดงมหิตลสิทธาคาร เมื่อเดือนพฤศจิกายนที่ผ่านมา สามารถพลิก

ไปติดตามบรรยายภาคการแสดงผลและความพิเศษของคอนเสิร์ตได้ในบทความรีวิว

นอกจากนี้ ยังมีบทความอีกหลากหลายจากนักเขียนประจำ ทั้งในสาขา Music Entertainment, Thai and Oriental Music, Music Therapy และรีวิวการแสดงที่ผ่านมาของวง TPO

ขอให้ผู้อ่านมีความสุขกับสาระความรู้ทางด้านดนตรีที่น่าสนใจ ในเดือนเริ่มต้นของศักราชใหม่นี้

ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ

เจ้าของ

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล

บรรณาธิการ

ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ

หัวหน้ากองบรรณาธิการ

นิธินา ชัยชิต

ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ

สนอง คลังพระศรี
Kyle Fyr

ฝ่ายภาพ

คณินิจ ทองใบอ่อน

ฝ่ายศิลป์

จรรณู กะการดี
นรเศรษฐ์ รังหอม

พิสูจน์อักษรและรูปเล่ม

ธัญญวรรณ รัตนภพ

เว็บมาสเตอร์

ภรณ์ทิพย์ สายพานทอง

ฝ่ายสมาชิก

สุพรรษา ม้าห้วย

สำนักงาน

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
(วารสารเพลงดนตรี)
๒๕/๒๕ ถนนพุทธมณฑลสาย ๔
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล
จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
โทรสาร ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๓๐
musicjournal@gmail.com

พิมพ์ที่

อินทนิลการพิมพ์
โทรศัพท์ ๐ ๒๕๐๓ ๘๖๓๖
๐ ๒๕๔๓ ๖๗๐๗

จัดจำหน่าย

ร้านคำวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
โทร ๒๕๐๔, ๒๕๐๕

กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาคัดเลือกบทความลงตีพิมพ์โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า สำหรับข้อเขียนที่ได้รับการพิจารณา กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะปรับปรุงเพื่อความเหมาะสม โดยรักษาหลักการและแนวคิดของผู้เขียนแต่ละท่านไว้ ข้อเขียนและบทความที่ตีพิมพ์ ถือเป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และไม่ขอรับผิดชอบบทความนั้น

Dean's Vision

04

ดนตรีมีค่ามากแค่ไหน?

ณรงค์ ปรางค์เจริญ

(Narong Prangcharoen)

Cover Story

08

๖๖ Thailand Philharmonic
Pop Orchestra ร่วมแสดงดนตรี
ครั้งประวัติศาสตร์ ในพิธีรับเสด็จ
สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิส

ณัฐฐา อุทยานัง

(Nuttha Udhayanang)

Musicology

10

Wladyslaw Szpilman

ชายผู้รอดจากสงคราม

ด้วยความรักที่มีต่อเปียโน

กฤตยา เชื้ออมวราศาสตร์

(Krittaya Chuamwarasart)

Music Entertainment

16

“เรื่องเล่าเบาสมองสนองปัญญา”

เพลงไทยสากลอิงทำนอง

เพลงต่างชาติ (ตอนที่ ๙)

กิตติ ศรีเปารยะ

(Kitti Sripaurya)

Thai and Oriental Music

28

ป๊อพักมอญ คณะธงชัยบรรเลง

ธัญญารักษ์ โพธิ์กาวิณ

(Dhanyaporn Phothikawin)

Music Therapy

32

International Asia-Pacific

Music Therapy Conference

2019 Conference Review

(ตอนจบ)

กฤษดา หุ่นเจริญ

(Gritsada Huncharoen)

Interview

38

SET เขวชนดนตรี

แห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๒๒

นิธิมา ชัยชิด

(Nitima Chaichit)

และทีมงานวารสารเพลงดนตรี

Review

44

“Tradition and Fresh Air”

Hiroshi Ando

(ฮิโรชิ อันโดะ)

48

Just Stand José Carreras:

Farewell Bangkok

- Development to

Senza Fine -

Haruna Tsuchiya

(ฮารุนะ ซึชิยะ)

50

คำคืนแห่งวากเนอร์

“Wagner Gala”

(๑๕-๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๒)

รสิกมณ ศิยะพงษ์

(Rasikamon Siyapong)

56

อบอุ่น ประทับใจ ไปกับ

โลกแห่งเวทมนตร์และเสียงเพลง

“HARRY POTTER AND

THE PHILOSOPHER'S

STONE IN CONCERT”

วันทยา มงคล

(Wanattaya Mongkol)

60

The UCSI Piano Pedagogy

Conference 2019

Myer Tessalee

(มายเยอร์ เทศน์สาลี)

Wladyslaw Szpilman

ชายผู้รอดจากสงคราม ด้วยความรักที่มีต่อเปียโน

เรื่อง:
กฤตยา เชื้อมวราศาสตร์
[Krittaya Chuamwarasart]
นักข่าวอิสระ

Wladyslaw Szpilman

“โปแลนด์” อาจไม่ใช่ประเทศที่คนนึกถึงเมื่อพูดถึงดนตรี ประเทศนี้อาจไม่ได้อยู่ในความสนใจของคนส่วนใหญ่ และก็เป็นไปได้ว่า หลายคนยังนึกไม่ออกด้วยซ้ำว่าประเทศนี้อยู่ส่วนไหนของโลก

แต่อย่าลืมไปว่า “โชแปง” (Frédéric Chopin) เจ้าพ่อเปียโนก็เกิดในดินแดนแห่งนี้ และสำหรับคนที่ชื่นชอบประวัติศาสตร์โลก โดยเฉพาะช่วงเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ คงพอจะทราบว่า “วอร์ซอ”

นครหลวงของโปแลนด์ เป็นเมืองที่ได้รับความเสียหายมากที่สุดในยุโรป ตึกรามบ้านช่อง อาคาร และสถาปัตยกรรมต่าง ๆ ถูกทำลายจนราบเป็นหน้ากลอง

ไม่ว่าเราจะเรียกความโหดร้ายของสงครามว่าอะไร แต่การมองว่าคนไม่ใช่คนและต้องถูกกำจัดทิ้ง ก็เป็นความคิดที่ไม่อาจยอมรับได้

ทว่า ท่ามกลางซากปรักหักพังก่อนไฟสงครามมอดลง มีหนึ่งชีวิตที่ยืนหยัดและเอาตัวรอดได้ด้วยความรัก

รักและหลงใหลใน “เปียโน”

เขาเป็นนักเปียโนชาวโปลิชเชื้อสายยิวนามว่า วลาดิสลาฟ ซปิลมัน (Wladyslaw Szpilman) หรือที่คนใกล้ชิดเรียกติดปากว่า “วลาเดค” ชีวิตของเขาถูกถ่ายทอดเป็นภาพยนตร์เรื่อง “The Pianist” (ค.ศ. ๒๐๐๒) หรือในชื่อไทยว่า “สงคราม ความหวัง บังลังก์ เกียรติยศ”

วลาเดค เกิดเมื่อ ๕ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๑๑ สมัยที่โปแลนด์ยังเป็นส่วนหนึ่งของรัสเซีย เป็นลูกคนโต

ของพ่อซึ่งเป็นนักไวโอลินและแม่ที่เป็นนักเปียโน มีน้องสาว ๒ คน และน้องชาย ๑ คน เขาเริ่มเรียนเปียโน โดยครูคนแรกก็คือแม่ของเขานั่นเอง

บทเรียนแรกจากแม่ จะเป็นก้าวแรกที่ช่วยชีวิตเขาไว้ด้วย

ช่วงปี ค.ศ. ๑๙๒๖-๑๙๓๐ เรียนที่ Chopin School of Music ในกรุงวอร์ซอ ก่อนได้ทุนไปเรียนต่อ ณ Berlin Academy of Arts กรุงเบอร์ลิน เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๓๑ ขณะนั้นบรรยากาศการเมืองยุโรปกำลังร้อนระอุ ความเกลียดชังชาวยิวเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกับการเรืองอำนาจของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ ผู้นำนาซี ทำให้คนเชื้อสายยิวอย่างเขาใช้ชีวิตลำบากมากขึ้น มีกฎระเบียบข้อบังคับมากมาย จนต้องย้ายกลับโปวอร์ซออีกครั้ง ในปี ค.ศ. ๑๙๓๓

เขากลับบ้านเกิดพร้อมความสามารถและชื่อเสียง ได้เป็นนักเปียโนประจำสถานวิทยุแห่งชาติโปแลนด์ บรรเลงทั้งเพลงแจ๊สและคลาสสิก ออกอากาศ ขณะเดียวกันก็แต่งเพลงสำหรับเปียโนและเพลงประกอบภาพยนตร์ ทั้งยังทัวร์คอนเสิร์ตกับเพื่อนนักไวโอลินคู่ใจ Bronislav Gimpel (ค.ศ. ๑๙๑๑-๑๙๓๙) จนกระทั่งวันที่ ๑ กันยายน ค.ศ. ๑๙๓๙ ที่กองทัพนาวีเข้ารุกรานโปแลนด์ ดิ็กที่ทำการสถานีถูกรถถังยิงปืนใส่ บังคับให้ยกเลิกการออกอากาศ... สิ่งสุดท้ายที่คนฟังได้ยิน คือ เพลง Nocturne in C-sharp minor ของโชแปง ที่บรรเลงโดยชปิลมัน

ตอนนั้น วลาเดค อายุเพียง ๒๘ ปี เป็นนักเปียโนอายุน้อย มาก พรสวรรค์ อนาคตไกล แต่ความสามารถที่เขา มีก็ได้บันดาลความ

สุขสบายให้ครอบครัว หรือบันดาสันติสุขให้แก่โลก... และในภาวะสงคราม การเป็น “นักเปียโน” ดูเหมือนไม่มีค่าอะไร

ถ้าใครได้ดูหนังเรื่องนี้ คงได้เห็นว่า วลาเดคเอง ก็ถูกน้องชายที่เรียนปรัชญา ถากถางเรื่องนี้เหมือนกัน... ถึงอย่างนั้น ทั้ง ๖ ชีวิตก็ไม่ต่างจากยิวครอบครัวอื่น ที่ถูกรื้อค้นและยึดทรัพย์ และต้องย้ายไปอยู่ที่ Warsaw Ghetto ย่านสลัมชาวยิวที่ใหญ่ที่สุดในยุโรป กว่า ๔ แสนชีวิตแออัดอยู่ในพื้นที่ ๓.๔ ตร.กม. ทั้งยังมีการปันส่วนอาหารน้อยมาก เรียกว่าอยู่กันอย่างอดอยาก โดยเฉพาะคนจนเกิดโรคระบาดจากความแออัดที่ไม่ถูกสุขลักษณะ ร่างไร้ชีวิตข้างถนน เพราะอดตายและติดโรคกลายเป็นภาพชินตา สิ่งที่ตามมาคือ การสาดกระสุนของทหารนาซีใส่คนที่

Bundesarchiv. Bild 1011-270-0208-14
Foto: Anthor | Juni 1942

บรรยากาศใน Warsaw Ghetto ที่ชาวยิวอาศัยกันอย่างหนาแน่น

พยายามหลบหนีไปนอกพื้นที่ รวมถึงคนที่พยายามช่วยเหลือ ขณะเดียวกันก็มีการระบายคนไปค่ายสังหารเป็นระยะ

Warsaw Ghetto จึงเปรียบได้กับนรกบนดิน มีชีวิตที่ต้องสังเวกนับแสน ทั้งจากความหิวโหย โรคระบาด แรงงานทาส ระบบสุขอนามัยที่แย่มาก รวมถึงการสังหารโดยทหารนาซี

วลาเดคเองยังพอหาเลี้ยงครอบครัวได้ จากการเล่นเปียโนในร้านอาหาร ชีวิตดำเนินไปโดยมีความหวังหล่อเลี้ยง และแล้วก็ถึงวันสุดท้ายที่ครอบครัวซึปลมันได้อยู่พร้อมหน้า... ๒๒ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๔๒ วลาเดคและครอบครัวต้องขึ้นรถไฟไปเทรบลิงกา (Treblinka) “ค่ายมรณะ” ทางตะวันออกของโปแลนด์ ที่มีผู้เสียชีวิตมากที่สุดเป็นรองก็แค่อาชวิทซ์ (Auschwitz)

ด้วยความเป็นคนดัง ตำรวจยิวที่กำลังล่าเหยื่อผู้คนไปค่ายมรณะเกิดจำวลาเดคได้ จึงดึงเขาออกจาก

ขบวนรถไฟ ขณะที่ครอบครัวทั้งหมดถูกส่งไปยังเทรบลิงกาและไม่มีใครรอดกลับมา ส่วนเขาเองก็ยังอยู่ที่ในสลัม ทำงานและช่วยเหลือกลุ่มต่อต้าน กระทั่ง ๑๓ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๔๓ เขาก็ตัดสินใจหนีไปที่อื่น... แต่ก็ไม่ได้ไปไหนไกล ยังคงใช้ชีวิตอยู่ในซากปรักหักพังในกรุงวอร์ซอ

การเล่าเรื่องของ The Pianist อาจไม่ได้หือหาวเมื่อเทียบกับหนังสือสงครามเรื่องอื่น แต่แล้วเรื่องราวก็ทำให้เราดิ้นรน เมื่อช่วงเดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๔ วลาเดคต้องเผชิญหน้ากับวิลเฮล์ม ไฮเซนเฟลด์ (Wilhelm Adalbert Hosenfeld) อดีตครูสอนหนังสือ ที่ต้องมารับใช้ชาติในกองทัพบกของนาซี ซึ่งพบเขาในบ้านเลขที่ 223 Niepoldleglosci ในบันทึก วลาเดคเขียนว่า “ผมนั่งฟังฟ้าและมองไปยังเจ้าหน้าที่ไฮเซนเฟลด์อย่างไร้หวัง”

ถ้าใครได้ดูหนัง คงพอเห็นความตесลิ่งจันจากทั้งสองฝ่าย... ทหาร

นาซีร่างกำยำในเครื่องแบบสุดเนี้ยบ ประจันหน้ากับชายชาวยิวร่างผอม ไทรมหวดเครารุงกับเสื้อผ้าเก่า ๆ ไทรม ๆ ไม่เหลือเค้าหน้านักเปียโนเอกของวิญญูแห่งชาติโปแลนด์

เมื่อไฮเซนเฟลด์ทราบว่ วลาเดคเป็นนักเปียโน จึงให้ลองบรรเลงให้ฟัง... วลาเดคคลั่งเลยอยู่สักพักเพราะไม่ได้เล่นมานานมาก แถมนิ้วมือยังแข็งกระด้าง เต็มไปด้วยคราบสกปรก เล็บก็ยาวเพราะไม่ได้ตัดมานาน แต่เขาก็เริ่มบรรเลงด้วยความกังวล ความสวยงามของเพลง Ballade No. 1 in G minor ผลงานประพันธ์ของโชแปง เพลงที่ขึ้นชื่อว่ายากและท้าทายความสามารถที่สุดเพลงหนึ่ง ทำให้ไฮเซนเฟลด์ตесลิ่งจัน จนฉกฉวยกลายเป็นจุดไคลแมกซ์ของเรื่องก็ว่าได้

ร่างกายที่ผ่ายผอม กลับดูแข็งแกร่งและทรงพลัง เรียวนิ้วที่เต็มไปด้วยคราบสกปรกเกรอะกรัง ดูจะขัดกับบทเพลงอันสวยงามที่เขา

กรุงวอร์ซอ คือเมืองที่ได้รับความเสียหายมากที่สุดในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒

เมื่อถูกร้องขอให้เล่นเปียโน วลาเดคเลือกที่จะบรรเลงเพลงของโชแปง

บรรเลงออกมา... แต่ด้วยอำนาจของเพลงดนตรี กลับช่วยให้วลาเดครอดชีวิต

โฮเซนเฟลด์ ถามชปิลมัน “ไม่ว่าอย่างไร คุณก็ไม่ควรอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพังเช่นนี้ ผมจะพาคุณไปในเมือง ที่นั่นคุณจะปลอดภัยกว่า” “ผมไปจากที่นี่ไม่ได้” เจ้าหน้าที่ถามอีกว่า “คุณเป็นยิวหรือ?” “ใช่ครับ”

ทหารนาซีไม่คาดคิดมาก่อนว่าวลาเดคเป็นยิว แต่ก็ไม่ได้รายงานเรื่องนี้ให้ผู้บังคับบัญชาทราบ เขาขอไปดูว่าห้องใต้หลังคาที่ชปิลมันใช้ซ่อนตัวมีสภาพอย่างไร หลังจากนั้นก็นำขนมปังและแฮมมาให้ และก่อนถอนทัพออกไปยังมอบเสื่อใต้ทหารเยอรมันไว้ให้วลาเดคใส่เพิ่มความอบอุ่นในช่วงที่อากาศหนาวเหน็บ

“ผมไม่เคยบอกชื่อของผม และคุณเองก็ไม่ได้ถาม แต่ผมอยากให้คุณจดจำไว้ ถ้าผมรอดชีวิต ผมก็จะทำงานที่วิทญูโปแลนด์อีกครั้ง และถ้าเกิดอะไรขึ้นกับคุณ ถ้าผมสามารถช่วย

ได้ ไม่ว่าทางไหนก็ตาม จำชื่อผมไว้ ‘ชปิลมัน’ วิทญูโปแลนด์” ความในใจของวลาเดค โดยที่ทั้งคู่ไม่รู้ว่านั้นเป็นการคุยกันครั้งสุดท้าย

ถ้าไม่มีเปียโนหลังนั้น วลาเดคคงเป็นอีกหนึ่งชีวิตที่ต้องสังเวยในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒

วลาเดค มีชีวิตรอดได้กระทั่งนาซีประกาศยอมแพ้ในปี ค.ศ. ๑๙๔๕ เขาถ่ายทอดเรื่องราวออกมาเป็นหนังสือชื่อ Smierc Miasta (Death of a City) ซึ่งไม่เป็นที่แพร่หลายมากนัก เพราะข้อมูลบางส่วนไม่ตรงกับเอกสารราชการ แต่หลังจากนำมาเรียบเรียงใหม่ ก็ถูกแปลมากกว่า ๓๐ ภาษา... และกว่าเขาจะได้รู้ชื่อของโฮเซนเฟลด์ ก็ล่วงไปปี ค.ศ. ๑๙๕๐

โฮเซนเฟลด์ถูกตัดสินว่ามีความผิดในข้อหาอาชญากรรมสงคราม และต้องโทษในเรือนจำโซเวียต ๒๕ ปีที่น่ายอกย่องคือ ชปิลมันไม่ใช่วัยคนเดียวกับที่เขาช่วยเหลือ โดยในระหว่าง

ที่มีการพิจารณาคดี เขาได้ขอร้องให้ภรรยาติดต่อไปยังชาวยิวที่เคยได้รับน้ำใจ หนึ่งในนั้นคือนักเปียโนที่เขาได้ให้เสื่อใต้ไว้... พอทราบเรื่อง ชปิลมันพยายามช่วยเหลืออย่างเต็มที่ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้มาก ก่อนที่นายทหารรายน้ำใจจะเสียชีวิตในเรือนจำโซเวียตเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๒

หลังสันติภาพคืนสู่โลกอีกครั้ง วลาเดคกลับไปทำงานที่เดิม และเพลงแรกที่เขาบรรเลงเป็นเพลงเดียวกับเมื่อครั้งที่ทหารนาซีเข้ายึดเมือง... Nocturne in C-sharp minor ของโชแปง

เขาทำงานดนตรีต่อเนื่อง ประพันธ์เพลงไว้มากกว่า ๕๐๐ เพลง ที่ยังคงบรรเลงกันจนทุกวันนี้ เพลงสำหรับเด็กกว่า ๔๐ เพลง ซึ่งทำให้เขาได้รับรางวัล Polish Composers Union เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๕ โดยงานเพลงของเขาได้ชื่อว่าเป็นการผสมผสานกันอย่างลงตัวระหว่างเพลงคลาสสิกที่มีแบบแผนเคร่งครัดและเพลงป๊อปของ

Captain Wilhelm Hosenfeld นายทหารนาซี ผู้ให้ความช่วยเหลือชาวยิวหลายชีวิต

ยุค ๑๙๒๐ นอกจากนี้ ยังก่อตั้งวง Warsaw Piano Quintet ในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ ออกแสดงทั่วโลก และในปี ค.ศ. ๑๙๖๑ ก็ริเริ่มเทศกาลดนตรีนานาชาติ Sopot

วลาดิสลาฟ ชปิลมัน ไม่เคยลืมบุญคุณที่ได้รับจากทหารนาซีคนนั้น เขาทำหนังสือขอโทษทางการอิสราเอล มอบรางวัล Righteous Among the Nations ซึ่งเป็นรางวัลประกาศเกียรติคุณให้แก่ผู้ที่ไม่มีเชื้อชาติยิว แต่เสี่ยงชีวิตช่วยเหลือชาวยิวให้รอดชีวิตช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ เขา

เรียกร้องเพื่อโฮเซนเฟลด์มาตลอดกระทั่งเสียชีวิตเมื่อ ๖ กรกฎาคม ค.ศ. ๒๐๐๐ ในวัย ๘๘ ปี ถึงอย่างนั้น ลูกชายของชปิลมันก็สานต่อ จนในปี ค.ศ. ๒๐๐๙ ทางกรอิสราเอลได้ประกาศเกียรติคุณและมอบรางวัล Righteous Among the Nations ให้แก่โฮเซนเฟลด์ โดยลูกชายของเขาได้รับรางวัลแทน

ช่วงที่วลาดิเชคเสียชีวิต เขาคือนักดนตรีที่มีชื่อเสียงที่สุดและเป็นที่นิยมที่สุดของช่วงหลังสงคราม แม้จะไม่ใช่ที่รู้จักในโลกดนตรีมากนัก แต่ด้วย

เรื่องราวชีวิตที่ไม่ธรรมดา ทักษะการเล่นเปียโนที่สามารถบรรเลงบทเพลงได้อย่างสวยงาม ซึ่งถูกถ่ายทอดผ่านภาพยนตร์เรื่อง The Pianist และหนังสืออัตชีวประวัติ ก็ทำให้วลาดิเชคชปิลมัน เข้ายึดครองพื้นที่ในหัวใจใครหลายคน แม้จะจากโลกนี้ไปแล้วก็ตาม

โดยในปี ค.ศ. ๒๐๑๑ สถาบันวิทยุแห่งชาติโปแลนด์ ได้เปลี่ยนชื่อของสตูดิโอ ๑ เป็น “Wladyslaw Szpilman” เพื่อยกย่องแก่นักดนตรีผู้ลี้ลับ

...

แน่นอนว่าความยากลำบากที่เราเผชิญไม่อาจเปรียบเทียบได้ว่าของใคร่ไหนกว่ากัน แต่หากคุณกำลังสับสน หวั่นไหว หวั่นไหว รู้สึกมองไม่เห็นหนทางชีวิตข้างหน้า เราอยากให้คุณได้ดูภาพยนตร์เรื่องนี้

แล้วคุณจะพบว่า ท่ามกลางเก้าตุลิจของสงคราม ความงดงามของเสียงดนตรียังคงเปล่งประกาย เป็นสัญลักษณ์ของความหวังและสันติภาพที่ทำให้หลายคนหนึ่งยืนหยัดและรอดชีวิตได้ แม้มีความหวังริบหรี่

...

เข้าไปดูการบรรเลง Chopin Nocturne No. 20 เพลงที่ช่วยชีวิตเขาไว้ได้ที่นี่ <https://www.youtube.com/watch?v=n9oQEa-d5rU> วิดีโอนี้บันทึกในปี ค.ศ. ๑๙๙๗ เป็นเวลา ๓ ปีก่อนที่เขาจะเสียชีวิต

และอีกฉากที่ชปิลมันต้องเล่นเปียโนให้ทหารนาซีฟัง <https://www.youtube.com/watch?v=UfcoDrvzYQ>

ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๒

วันอาทิตย์ที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

ระดับประถมศึกษา

ชนะเลิศเหรียญทอง

เด็กชายพิสิษฐ์ วัฒนาเลขาวงศ์ (เปียโน)

รองชนะเลิศเหรียญทอง อันดับ ๑

เด็กชายพีรวิชญ์ ทองเจือเพชร (ฆ้องวงใหญ่)

เด็กชายศาสตรา จงเจริญ (ระนาดเอก)

รองชนะเลิศเหรียญทอง อันดับ ๒

รองชนะเลิศเหรียญทอง อันดับ ๓

เด็กชายศิววงศ์ รุ่งวิทย์ (โปงลาง)

เหรียญเงิน

เด็กชายธนธร ศรีเฉลิม (กีตาร์คลาสสิก)

เด็กหญิงนิชา บุญวรเศรษฐ์ (ไวโอลิน)

เด็กชายสิริวิชญ์ ใจบุญ (ขับร้อง)

เด็กชายธาวิน วานิชยางกูร (เปียโน)

เด็กชายณัฐรัชชัย ชัยวณิชย์ (กีตาร์คลาสสิก)

เด็กหญิงทิพย์อัปสร ใจบุญสวัสดิ์ (ขับร้อง)

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ชนะเลิศเหรียญทอง

เด็กหญิงกัญญาณัฐ สวัสดิ์วงษ์ (โหวด)

รองชนะเลิศเหรียญทอง อันดับ ๑

เด็กหญิงนิชาภา ธวัชผ่องศรี (ไวโอลิน)

รองชนะเลิศเหรียญทอง อันดับ ๒

เด็กชายธนภณ บุญจันทร์ (ระนาดเอก)

รองชนะเลิศเหรียญทอง อันดับ ๓

Miss Jiyou Kim (ไวโอลิน)

เหรียญเงิน

เด็กชายพศวีร์ภักข วิชาสธาริตสกุล (เปียโน)

เด็กหญิงณิชาดา พรวิเศษกุล (เปียโน)

เด็กชายภูริณัฐ อินติวิทย์ (ซอด้วง)

เด็กหญิงอริสรา จันทร์ผ่อง (เปียโน)

เด็กชายณภัทร บุญวรเศรษฐ์ (เปียโน)

เด็กชายพัช บุณรัตน์ (ฆ้องวงใหญ่)

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ชนะเลิศเหรียญทอง

นายณนทพัทธ์ ชัยวิรัตน์กุล (อัลโต แซกโซโฟน)

รองชนะเลิศเหรียญทอง อันดับ ๑

นางสาวธรรมรินทร์ ตูลารัตน์เรืองนาม (เปียโน)

รองชนะเลิศเหรียญทอง อันดับ ๒

นายชาธิฟ อินสกุล (เปียโน)

รองชนะเลิศเหรียญทอง อันดับ ๓

นายวริทธิ์ เดชกานนท์ (เปียโน)

เหรียญเงิน

นายภูวนนท์ ถนอมงาม (ระนาดเอก)

นางสาวพิทยารัตน์ เสนสอน (ขับร้อง)

นางสาวปาลศิริ เขาวนฤทธิ (ขับร้อง)

นางสาวสุพิชญนันท์ พักเนียม (ซิมสาย)

นางสาวรินรดา ไกรรักษ์ (ขับร้อง)

นางสาวธาริสา จันทร์ผ่อง (เปียโน)

ระดับอุดมศึกษา

ชนะเลิศเหรียญทอง

นายนิชฌาน พิทยาธร (โซปราโน แซกโซโฟน)

รองชนะเลิศเหรียญทอง อันดับ ๑

นายพลศิษฐ์ โสภณศิริ (ไวโอลิน)

รองชนะเลิศเหรียญทอง อันดับ ๒

นางสาวธนวรรณ พึ่งตำบล (ฆ้องวงใหญ่)

รองชนะเลิศเหรียญทอง อันดับ ๓

นางสาวดวงอมร ฟู (ขับร้อง)

เหรียญเงิน

นายหนึ่งศรัณย์ ปรีกโธสง (พิณ)

นายธยานะ ทวีบุญยะกร (เปียโน)

นายธนพงษ์ วงศ์มีศักดิ์ (ระนาดเอก)

นายปณกฤต ถิรสุทธิภาธร (ทุ้ม)

นายธิติลป ภูริวัฒนพงศ์ (ไวโอลิน)

นายไทกล้า จานะพร (เปียโน)

Just Stand

José Carreras: Farewell Bangkok - Development to Senza Fine -

Story:
Haruna Tsuchiya (ฮารุนา ツチયા)
Voice Performance Department
College of Music, Mahidol University

Throughout the concert, I was struck by his level of humility and the care he took for others onstage. It was almost overly humble from my selfish beliefs of how an internationally acclaimed singer would position oneself onstage, but I knew it was coming from his pure sincerity. Often, he let the conductor pass between the orchestra members first. Traditionally, or often enough, the soloists would be the first ones to enter and to leave the stage. Sr. Carreras would enter the stage first, but in the middle of the orchestra, he would make a space for Sr. Giménez, the conductor, to reach the center stage first. Of course, Sr. Giménez is accustomed to the “traditional” move of letting the soloists go first. Thus, sometimes, there were very brief, but slightly comical moments of “‘You first.’ ‘No, please, YOU first.’” between them. I found it quite surprising and charming. Onstage, everything will be visible. We cannot hide anything: how a performer live one’s life. In an interview, I have read him talk about him being selfish or there was healthy rivalry among The Three Tenors. How he treated his fellow performers onstage, however, told me he was a person with loving-kindness, compassion, and sincerity.

Sr. Carreras’ final solo piece on the program, *Dicentello vuie* by Rodolfo Falvo, was deeply satisfying. His love toward this song was palpable to me. This particular piece must have special meanings to him, beyond what are sung through the music. The enthusiastic audience kept

applauding. After Ms. Byrne’s solo encore piece, “I Could Have Danced All Night” from *My Fair Lady*, Sr. Carreras came back onstage alone. As soon as the orchestra started to play, I screamed internally! I might have even uttered a sound from excitement. It was *Granada* by Agustín Lara. When he sang the first word “Granada”, even more enthusiastic applause and cheers erupted, which subdued quickly, in order to hear his voice. Had he stopped singing after the first word, as in actors waiting before continuing the next line when the audience’s reactions (especially laughter and applause) are overwhelming, we would have kept screaming and applauding until the end of the night. The excitement was boiling in the space everywhere! We wanted to show how much we appreciated it collectively, and we, collectively, said to each other, “I know! But if we continued to applaud and scream, we would miss the whole song!” in voiceless voices. There was a quickly bonded team spirit among strangers of various cultures, ages, gender, race, and religious and non-religious beliefs, brought together by the team captain Carreras. Being able to hear him sing *Granada* live was truly a divine moment beyond measure in my life. I am extremely conscious of the words I speak, and I clearly had to claim some preliminaries: “I have many more things I would like to do and achieve in my life, but” before continuing my next sentence. “I can die in peace right now if I heard Josep Carreras sing *Granada* live!!!” I had never

applauded so hard till my hands started to hurt. I dedicated my solitary standing ovation in my section and thunderous applause to him. Most likely, that moment was going to be my first and the last time I would see him in person. I wished my heartfelt appreciation was reaching to him. He deserved so much more than what I could possibly express. He received a bouquet of gorgeous orchids. The orchestra played the King’s Anthem as the King and the Queen were leaving the hall. Everyone onstage was looking at them. When I looked back to the stage, Sr. Carreras was nowhere to be found. Ms. Byrne and Sr. Giménez were still there. It was the quietest and the most discreet farewell onstage I had ever known.

That was the story of that night. That was supposed to be the whole story of Sr. Josep Carreras. The Universe was conspiring and it had more in store for me, however. During the performance, I noticed a former student of the College of Music, Mahidol University was playing in the orchestra. Although we were in different departments, we performed together once and we used to have brief conversations whenever we passed by each other in a hallway. I was very proud of him for performing in this particular concert and wanted to congratulate him. I came out from the hall and headed to the stage door area outside. I called him twice. For some reason, I did not have a connection the first time I tried to call. The second call went through, but of course, his phone was turned off. Although it would

have been nice to congratulate him in person, I decided to send him a message instead. I walked back toward the main entrance and began to type. I was standing alone half way between the main entrance and the stage door area, away from the other audience members who were heading home. My eyes left the screen for a moment, and suddenly, I saw a group of four or five people in formal suits walking toward me. I took an audible breath when I finally realized it was Sr. Carreras! I stood there frozen with my eyes and mouth wide open. They were literally walking toward me and were even closer now. As an audience member, there was no way to ignore the performer who just gave a concert walking right in front of me. I had never done so, even after the concerts I did not enjoy. I always thank the performers at least, if not more. When they were passing in front of me, I said, "Thank you so much..." then stopped my words to continue with my limited, yet, the most familiar phrase in Spanish I knew. "*Muchas gracias por todo...* (Thank you very much for everything...)" I did not have enough vocabulary to say "for the beautiful performance", and that was what came out from my mouth. There was a slight stir among the people around him as soon as I started to speak in Spanish. They all stopped. Sr. Carreras replied, "A usted. (You are welcome.)" I continued in English. "I... I listened to your *Per la gloria* on Youtube and, and..." I realized he said "*usted*" which is the formal

and polite way of saying "you". In my very limited interactions with native Spanish speakers thus far, I had never heard anyone use this respectful "*usted*" to me. It was only a knowledge in a textbook. "He said '*usted*' to me?!?!!" My head was now spinning in the speed of light. I tried to express how deeply touched I was by his performance of that song, but the words could not come out. I put my left hand on my heart and finally uttered, "and I cried. . . !" I regretted I mentioned a video recording that could possibly have been posted online illegally, violating his copyright. How foolish I was!!! All the while, he was shaking my hand before I knew, which, if I remember correctly, he extended his hand to me first. "Thank you. Thank you very much," he replied sincerely. I knew I was stopping the whole group. I should not hold them much longer. A young man, who must have been an audience member, was approaching Sr. Carreras from my left side. I walked around behind Sr. Carreras and thanked Sr. Giménez as well, who was leading the group. They started to walk again toward the stage door. I kept looking at Sr. Carreras' back until he disappeared into the night. I just could not believe what had happened. My heart was beating so fast. I had never known I could lose myself so completely and become totally disoriented and incoherent just by standing in front of a person. I giggled. Then, I put my right hand on my heart, then kissed my hand. "That is the hand that

shook Pavarotti's, Domingo's, and Karajan's hands ——— the hand that is connected to the world...!" I was reminded I was born under a lucky star. When I arrived home, the clock had already struck twelve. I kissed my hand again before I finally had to wash them.

Note: "Just Stand" is an acting exercise, in which an actor simply stands in front of a group for sixty seconds, trying not to do anything while being watched. It deals with fear and one's emotional and physical responses caused by the energy of feeling watched.

Haruna Tsuchiya is a performing artist who finds delight in working with the element of water. She has been performing and devising new works in the U. S. , Japan, and Thailand, and teaches theatre workshops internationally, as well as producing performances and festivals, writing monthly articles, and translating plays. With her energetic, poetic, and mystical expressions layered with multicultural and multilingual influences, she continues to dive into the abyss of her core being courageously and gracefully, and to create projects that speak strongly to people's hearts. Haruna has been teaching in the Voice and Musical Theatre Department at College of Music, Mahidol University since 2013.

อบอุ่น ประทับใจ ไปกับโลกแห่งเวทมนตร์และเสียงเพลง “HARRY POTTER AND THE PHILOSOPHER’S STONE™ IN CONCERT”

เรื่อง:
วนัทยา มงคล (Wanattaya Mongkol)

สืบเนื่องจากผู้เขียนมีลูกสาวที่เป็นแฟนคลับแฮรี่ พอตเตอร์ ด้วย และเป็นนักเรียนเปียโนรุ่นเยาว์ เมื่อทราบข่าวว่า “Harry Potter and the Philosopher’s Stone™ in Concert” จะมาเปิดการแสดงในเมืองไทย เราก็ตื่นเต้นดีใจกันใหญ่ คอยติดตามข่าว

แบบติดขอบจอ รอลุ้นจับจองบัตรให้ทันกับความไวและปริมาณมหาศาลของเหล่า Potterhead^๑ ชาวไทยและเทศ จนในที่สุดก็ได้บัตรมาครอบครองทันเวลา ก่อนที่จะขายหมดเกลี้ยงอย่างรวดเร็ว

“แฮร์รี่ พอตเตอร์ และศิลา

อาถรรพ์” คือภาคแรกของนวนิยายแฟนตาซีจำนวน ๗ ภาค จากผลงานปลายปากกาของ เจ. เค. โรว์ลิง นักเขียนชาวอังกฤษ ว่าด้วยเรื่องราวสุดแสนมหัศจรรย์ในโลกแห่งเวทมนตร์ที่เริ่มต้นขึ้นหลังวันเกิดปีที่ ๑๑ ของหนุ่มน้อยแว่นกลม ผมสีดำ นามว่า

^๑Potterhead คือคำเรียกผู้ที่หลงใหลชื่นชอบแฮรี่ พอตเตอร์

แฮร์รี พอตเตอร์

หลังจากเปิดตัวหนังสือเล่มแรกไม่นานก็ได้รับการตอบรับอย่างล้นหลาม สร้างปรากฏการณ์ยอดขายถล่มทลาย และได้รับการตีพิมพ์ไปหลายภาษาทั่วโลก ซึ่งแม้ว่าเวลาจะผ่านมาหลายปีแล้ว แต่กระแสความนิยมของแฮร์รี พอตเตอร์ ก็ยังคงพุ่งไม่หยุดจุดไม่อยู่ และมีการดัดแปลงต่อยอดเรื่องราวจากในหนังสือไปสู่รูปแบบภาพยนตร์ ละครเวที หรือวิดีโอเกม รวมไปถึง Harry Potter Film Concert Series การแสดงดนตรีสดโดยวงออร์เคสตราประกอบการฉายภาพยนตร์แฮร์รี พอตเตอร์ แบบเต็มเรื่อง

Harry Potter Film Concert Series เปิดตัวครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ จนถึงปัจจุบันได้จัดการแสดงไปมากกว่า ๑,๐๐๐ โชว์ ใน ๔๒ ประเทศทั่วโลก เป็นโครงการที่เกิดจากความร่วมมือของบริษัท Warner Bros. เจ้าของลิขสิทธิ์ภาพยนตร์แฮร์รี พอตเตอร์ กับบริษัท

CineConcerts ทีมโปรดิวเซอร์ฝีมือดีที่มีประสบการณ์จัดงานแสดงดนตรีประกอบการฉายภาพยนตร์มาแล้วหลายเรื่อง ไม่ว่าจะเป็น Gladiator, The Godfather, It's a Wonderful Life, Breakfast at Tiffany's, Rudy, The Da Vinci Code, A Christmas Dream, DreamWorks Animation In Concert และ Star Trek: The Ultimate Voyage 50th Anniversary Concert Tour Live เป็นต้น

สำหรับคอนเสิร์ต แฮร์รี พอตเตอร์ กับศิลาอาถรรพ์ ครั้งแรกในเมืองไทยนี้ นอกจากจะถูกใจแฟนคลับฝั่งโลกแห่งเวทมนตร์แล้ว ยังดึงดูดแฟนคลับฝั่งดนตรีที่ชื่นชอบผลงานของจอห์น วิลเลียมส์ นักประพันธ์เพลงประกอบภาพยนตร์ฝีมือฉกาจระดับโลกอีกด้วย รวมไปถึงแฟน ๆ ที่ติดตามผลงานของวง Thailand Philharmonic Orchestra และทีมนักร้องประสานเสียง Mahidol University Choir (MU Choir) ผู้ซึ่งรับหน้าที่บรรเลงและขับขาน

บทเพลงกันสด ๆ ภายใต้การอำนวยเพลงโดยวาทยกรรับเชิญ John Jesensky ผู้คร่ำหวอดในวงการประพันธ์ดนตรีประกอบภาพยนตร์จากทีม CineConcerts

อีกตัวแปรสำคัญของงานที่ต้องพูดถึงก็คือ ทีม “อลโคโปป” (ALCOPOP) ผู้นำการแสดงรูปแบบ Film with orchestra เป็นเจ้าแรกในเมืองไทย โดยส่งคอนเสิร์ต AMADEUS LIVE ออกมาชิมलगเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๖๑ เป็นที่ถูกอกถูกใจคอหนังและคอเพลงคลาสสิกยิ่งนัก

สำหรับงานแฮร์รี พอตเตอร์ ครั้งนี้ ทางผู้จัดมีการเตรียมการอย่างดี โดยเฉพาะมาตรการป้องกัน “ตัวผี” (จากพ่อค้าแม่ค้าที่มักกว้านซื้อตั๋วไปขายแบบโง่ราคา) โดยการจำกัดการซื้อต่อคน และในวันคอนเสิร์ตต้องแสดงบัตรประชาชนให้ตรงกับชื่อบนบัตรด้วย แม้จะสร้างความยุ่งยากเพิ่มขึ้น แต่ก็ทำให้มั่นใจได้ว่า บัตรจะไปถึงมือผู้ชมตัวจริงใน

ราคาจริง

นอกเหนือจากการรับชมคอนเสิร์ตแล้ว เรายังแอบลุ้นว่าภายในงานจะมีกิจกรรมพิเศษอะไรบ้างให้แฟนคลับแฮรี่ พอตเตอร์ ได้ชื่นใจ ซึ่งทางผู้จัดก็ได้ตกแต่งสถานที่ เตรียมจุดขายของที่ระลึก และจุดถ่ายรูปจำนวนหนึ่งไว้บริเวณโถงทางเข้าคอนเสิร์ตฮอลล์ ทำให้บรรยากาศก่อนคอนเสิร์ตเริ่มดูคึกคักมีชีวิตชีวา อีกทั้งเกินกว่าครึ่งของผู้ชม นั้นแต่งกายตามตัวละครต่าง ๆ ในระดับความจริงจังมากบ้างน้อยบ้างตามอัธยาศัย ทำให้เราได้เห็นพอมดแม่มดจากบ้านต่าง ๆ ของโรงเรียนฮอกวอตส์เดินกันขวักไขว่ และวาดลวดลายถ่ายรูปรูปกันทั่วทุกวี่แวงไม่กายสิทธิ์ หรือแม้กระทั่งผู้คุมวิญญาณ และ “คนที่คุณก็รู้ว่าใคร” ก็ยังโผล่มาให้เห็นเป็นสีสันของงาน และแล้วก็ถึงเวลาที่ทุกคนรอคอย เมื่อประตูคอนเสิร์ตเปิดให้เราเข้าไป

มองเห็นธงประจำบ้านทั้งสี่บ้านของฮอกวอตส์ คือ กริฟฟินดอร์ ฮัฟเฟิลพัฟ เรเวนคลอ และสลิธีริน แว่นตระหง่านขนาดใหญ่อยู่ทั้งสองด้านของคอนเสิร์ตฮอลล์ ทำให้อดไม่ได้ที่จะจินตนาการไปว่า เรากำลังอยู่ในห้องโถงใหญ่ของโรงเรียนฮอกวอตส์

เมื่อทุกคนดูและนักดนตรีทุกคนเข้าประจำที่ วาทยกรของเราก็เดินออกมาเป็นคนสุดท้าย พร้อมกล่าวทักทายด้วยความเป็นกันเอง รวมทั้งอนุญาตให้เราส่งเสียงเชียร์ ลุ้นไปตามฉากต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่ ทำให้บรรยากาศผ่อนคลายขึ้นมากจากที่นั่งกันเงียบเชียบตามธรรมเนียมปกติของการชมการแสดงดนตรีคลาสสิก

เมื่อภาพแรกบนจอภาพยนตร์ปรากฏ วงดนตรีก็เริ่มบรรเลง และทันทีที่เสียงตัวโน้ตจากเพลง Hedwig's Theme ที่เราค้นหัดขึ้น หัวใจก็พองฟูขึ้นโดยอัตโนมัติ นี่เป็นประสบการณ์อันแสนพิเศษมาก ๆ ของผู้เขียนและ

ลูกสาวที่ได้มาเห็นต้นกำเนิดของเสียงเพลงกันสด ๆ แบบนี้ และยังเป็นโอกาสดีที่นักเรียนดนตรีตัวน้อยจะได้สังเกตการถ่ายทอดอารมณ์และบุคลิกของตัวละครในแต่ละบทตอนผ่านท่วงทำนอง ตัวโน้ต และจังหวะจะโคนที่แตกต่างกันไป ไม่ว่าจะฉากแห่งความสุข เศร้า เหงา ซึ่ง ดลกดีใจ เสียใจ ตกใจ ประทับใจ มีครบทุกรสอยู่ในภาพยนตร์เรื่องนี้

ความสนุกปนความยากในการชมคอนเสิร์ต Live in sinc ก็คือเราต้องกวาดสายตาไปมาระหว่างจอภาพยนตร์กับวงดนตรีบนเวทีให้ถูกเวลาและจังหวะ เพื่อจะได้ไม่พลาดทั้งเรื่องราวบนจอ (ซึ่งแม้ว่าจะดูมาแล้วหลายครั้ง แต่ก็ยังสนุกตื่นเต้นได้ทุกครั้ง) และไม่พลาดการแสดงดนตรีไปพร้อมกัน ทั้งผู้เขียนและลูกสาวเราสนุกกับการมองหาว่าเสียงดนตรีที่ได้ยินนี้ มาจากเครื่องดนตรีชิ้นไหน ตั้งอยู่ตรงส่วนไหนของ

เวที แม้บางครั้งเราอาจเผลอไพล่ไปกับภาพบนจอจนเพลิน แต่นั่นหมายถึงเสียงดนตรีที่บรรเลงนั้นกำลังทำหน้าที่ของมันได้อย่างไร้ที่ติ จนทุกอย่างกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกัน

ช่วงเวลาเกือบสองชั่วโมงผ่านไปอย่างไม่รู้ตัว เมื่อฉากสุดท้ายจบลงเสียงปรบมือและเสียงเชียร์ดังกึกก้องไปทั่วหอประชุม คอนเสิร์ต Harry Potter and the Philosopher's

Stone™ in Concert จบลงด้วยความอบอุ่นและประทับใจ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้จัดจะนำเอา Harry Potter in Concert ภาคต่อไปในเร็ววันนี้

